

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2280, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 363).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1695, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 377).

Der var stillet 9 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ove Hansen: I den betænkning, der foreligger fra udvalget, der behandler forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen, har man kun taget stilling til den del af lovforslaget, der

vedrører personbeskatningen. De øvrige bestemmelser i forslaget skal ses i forbindelse med lovforslagene om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. og om særlig indkomstskat m. v. Disse sidstnævnte to lovforslag er for tiden til behandling i et andet udvalg, og da man må regne med, at der vil gå nogen tid endnu, inden dette udvalg kan tilendebringe arbejdet, har man fundet det rigtigst, at vi færdiggør den del af det foreliggende lovforslag, der vedrører selve skatteligningen og skatteudskrivningen. Om den del af lovforslaget, der angår aktieselskabsskatten, har indenrigsministeren over for udvalget tilkendegivet, at han agter ved et selvstændigt lovforslag at genfremsætte forslagene om ændring af kommuneskattelovens §§ 3, 22, 29, 30 og 33-38.

Det har under udvalgsarbejdet ikke været muligt at opnå enighed om det foreliggende lovforslag og de ændringsforslag, den højtærede indenrigsminister har stillet. Et flertal, nemlig det radikale venstres, retsforbundets og socialdemokratiets medlemmer af udvalget, indstiller lovforslaget til vedtagelse med de ændringsforslag, der er stillet af indenrigsministeren. Det drejer sig om ændringsforslagene nr. 1, 3 og 5-9, som jeg vil anbefale medlemmerne af det høje ting at stemme for.

Ændringsforslag nr. 1 om, at § 2 skal udgå, og som hele udvalget kan tiltræde, går ud på, at beskatningen bl. a. af statens ejendomme afventer det bebudede lovforslag fra indenrigsministeren.

Ændringsforslag nr. 3, der er stillet af indenrigsministeren og tiltrådt af et flertal af udvalgets medlemmer, går ud på, at købstæder med indtil 4 000 indbyggere får adgang til for et skatteår ad gangen at bestemme, hvorvidt det skattefrie personfradrag skal være 4 000 kr. eller 3 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. eller 2 000 kr. for ikke-forsørgere. Lovforslaget lød oprindeligt på, at kun byer med under 3 000 indbyggere skulle have adgang til at bestemme, hvilke personfradrag der skulle være gældende. Når vi fra vor side går med til at ændre på dette punkt, skyldes det, at der i enkelte kommuner kan være særlige forhold, der spiller ind; det har vi bl. a. erfaret ved en deputation fra Rødby købstad. Foruden de 20 købstæder, der har under 3 000 ind-

[Ove Hansen.]

byggere, får nu yderligere 7 købstæder, nemlig dem med mellem 3 000 og 4 000 indbyggere, adgang til at afgøre for ét år ad gangen, hvilket personfradrag de vil benytte. Det drejer sig om købstæderne Kerteminde, Sæby, Rødby, Neksø, Løgstør, Bogense og Skælskør. Men selv om der nu gives de mindre købstæder, altså dem med under 4 000 indbyggere, adgang til at bestemme personfradragets størrelse, vil jeg så indtrængende som muligt henstille til købstæderne, at man kun, hvor særlige forhold gør sig gældende, anvender det lave personfradrag.

Ændringsforslagene nr. 5, 7, 8 og 9 vedrører aktieselskabsskatten, og jeg skal derfor ikke gøre nogen bemærkninger hertil, idet man jo på dette område kan forvente fremsat et nyt lovforslag.

Ændringsforslag nr. 6 vedrører beboerne på Roskilde adelige Jomfrukloster samt medlemmerne af den reformerte menighed i Fredericia. Disse borgere, der i over 250 år har været fritaget for at svare skat til kommunen, skulle ifølge lovforslaget svare skat fra det nye skatteårs begyndelse den 1. april i år, men for at give dem en rimelig frist har man i udvalget været enig om, at de nye bestemmelser først får virkning fra og med skatteåret 1961-62.

Ændringsforslagene nr. 2 og 4, der er stillet af et mindretal, nemlig venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget, kan vi ikke stemme for. Ændringsforslagene går ud på, at i kommuner, hvor gennemsnitsindtægten pr. skatteyder er under 7 000 kr., skal personfradraget udgøre 3 000 kr. for forsørgere og 1 500 kr. for ikke-forsørgere. I kommuner, hvor gennemsnitsindtægten pr. skatteyder ligger mellem 7 000 kr. og 8 000 kr., skal kommunalbestyrelsen kunne bestemme, hvorvidt personfradraget skal være 3 000 kr. og 1 500 kr. for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere eller 4 000 kr. og 2 500 kr., og endelig for kommuner med en gennemsnitsindtægt pr. skatteyder på over 8 000 kr. skal fradragene kunne være henholdsvis 4 000 kr. og 2 500 kr.

Vi finder bestemmelserne i disse ændringsforslag urimelige. Dels synes vi, at man gennemhuller den ensartethed, man har tilstræbt for kommunerne ved at anvende

proportionalbeskatningen, dels mener vi, at et personfradrag på kun 1 500 kr. for ikke-forsørgere vil være ensbetydende med, at personer med mindre indtægter får en uforholdsmæssig høj skat at skulle svare. Vil man i en kommune stræbe efter at få en så human beskatning som muligt, må man give de store personfradrag, selv om det medfører en lidt højere beskatningsprocent. En lavere beskatningsprocent og små personfradrag vil uvægerligt medføre, at folk med små indtægter beskattes hårdt, og det har jo ikke været tilsigtet med det foreliggende lovforslag.

Vi finder det uheldigt at lade gennemsnitsindtægten være bestemmende for fradragenes størrelse, idet forskelle i gennemsnitsindtægten ikke nødvendigvis afspejler tilsvarende forskelle i forholdet mellem udskrivningsbehov og skatteevne. Jeg synes ikke, at gennemsnitsindtægten kan være det rette kriterium. Mange faktorer kan jo spille ind med hensyn til gennemsnitsindtægtens størrelse. I en lille kommune kan man f. eks. have et par enkelte skatteydere, der bevirker, at gennemsnitsindtægten ligger forholdsvis højt, og dertil kommer, at det jo ikke er den skattepligtige indkomst, der lægges til grund ved udregningen af beskatningsprocenten, men derimod skala-indkomsten; det er jo skala-indkomsten, der er afgørende for beskatningsprocentens størrelse. Dertil kommer, synes jeg, det meget uheldige, at når personfradragets størrelse skal være afhængigt af gennemsnitsindtægten, så er det ikke gennemsnitsindtægten for det år, ligningen vedrører, der lægges til grund, men derimod gennemsnitsindtægten for det foregående skatteår; f. eks. vil det for skatteåret 1960-61 ikke være gennemsnitsindtægten i 1960-61, der lægges til grund, men derimod gennemsnitsindtægten i 1959-60.

I kommuner, der hidtil har haft forholdsvis høje gennemsnitsindtægter, vil denne ordning virke mindre hensigtsmæssig, dersom gennemsnitsindtægten i et enkelt år bringes ned under den fastsatte grænse, f. eks. på grund af midlertidig stor arbejdsløshed i kommunen. Under sådanne omstændigheder vil beskatningsprocenten normalt stige ret kraftigt, og der vil for så vidt være større behov for i dette år at benytte de lave personfradrag. Imidlertid

[Ove Hansen.]

vil en regel som den her skitserede bevirke, at en sådan kommune først får adgang til at nedsætte personfradragene for det følgende skatteår, hvor indtægterne muligvis stiger igen.

En ordning som den af venstre og de konservative her foreslåede, hvorefter gennemsnitsindtægtens størrelse skal være afgørende for personfradragets størrelse, vil også skabe særlige problemer i de bysamfund, der omfatter flere kommuner. Det vil således kunne forekomme, at en eller flere nabokommuner får mulighed for at nedsætte personfradragene, medens andre kommuner inden for samme bysamfund er afskåret fra at ændre deres personfradrag. Vi finder en sådan ordning meget uheldig, og jeg tror, at de kommunale organisationer, hvis vi retter henvendelse til dem, vil give os medhold i vore betragtninger. Den ensartethed og forenkling, vi har stræbt efter i den kommunale beskatning, brydes her.

Flertallet i udvalget kan ikke medvirke til gennemførelse af ændringsforslagene nr. 2 og 4, og jeg anbefaler det høje tingsmedlemmer at stemme imod disse to ændringsforslag.

Jens Chr. Christensen: Venstre kan give tilslutning til ændringsforslagene nr. 1 og 5-9. Ændringsforslag nr. 3, som er stillet af finansministeren og tiltrådt af de 3 regeringspartier, betyder efter vor formening i nogen måde en forbedring af den nuværende kommuneskattelov, men jeg kan også sige, at det i nogen måde er en indrømmelse til det, vi fremførte, da loven var til behandling for et år siden. Det betyder imidlertid efter min opfattelse ikke tilstrækkeligt. Efter ændringsforslaget tillades det fremtidig kommuner med over 4 000 indbyggere — mod efter lovforslaget 3 000 indbyggere — at beholde det lave personfradrag. Men det er slet ikke sikkert, at indbyggertallet i en kommune står i ligefremt forhold til den velstand, der er i kommunen. Det er f. eks. muligt, at en kommune med et lavt indbyggertal er ret velhavende og derfor vil have råd til at give det store fradrag.

Ved ændringsforslag nr. 2, som venstre har stillet sammen med det konservative folkeparti, foreslås det derimod, at gennem-

snitsindtægten i kommunen skal være bestemmende for, hvor stort et personligt fradrag der skal gives. Vi foreslår som allerede nævnt af det ærede medlem hr. Ove Hansen, at i kommuner med gennemsnitsindkomst under 7 000 kr. skal fradraget være 3 000 kr. for forsørgere og 1 500 kr. for ikke-forsørgere; vi finder det rimeligt, at man i de kommuner, hvor gennemsnitsindkomsten er lav, nøjes med det lille fradrag. Vi ved desuden, at det store fradrag i en kommune med lavt indkomstgennemsnit kan medføre, at en meget stor del af kommunens skatteydere bliver helt fritaget for at svare skat, men alligevel ifølge gældende love bevarer deres borgerlige rettigheder på alle områder, og det er efter vor mening uheldigt, hvis en stor part af en kommunes borgere har medbestemmelsesret, men overhovedet ikke bidrager til opretholdelse af kommunens økonomi.

Vort ændringsforslag går endvidere ud på, at i de kommuner, hvor gennemsnitsindkomsten ligger mellem 7 000 og 8 000 kr., skal kommunalbestyrelsen have frit valg med hensyn til, om den vil bruge det lave fradrag eller vil gå op til et fradrag på 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere. Så indrømmer vi, at når kommunerne først er oppe på en gennemsnitsindkomst over 8 000 kr., har de råd til at give det store fradrag. Derfor siger vi, at når kommunernes gennemsnitsindkomst ligger over 8 000 kr., skal de give det store personlige fradrag. Det er rigtigt, at vi også siger, at det skal være gennemsnitsindkomsten året forud, der skal ligge til grund for, hvilket fradrag der skal gives, men når vi har sagt det, er det af praktiske grunde, for at kommunerne kan vide, hvilke fradrag de skal regne med, når de laver deres ligning. I øvrigt kan man vel sige, at der ikke er nogen stor svingning i en kommunes gennemsnitsindtægt fra det ene år til det andet.

Endelig foreslår vi, at de kommuner, der én gang er kommet op på det store fradrag, skal gå mindst 1 000 kr. ned i gennemsnitsindkomst, inden de må have lov til at gå over til at bruge det mindste fradrag.

Det materiale, som udvalget har haft til behandling, viser, at det er i landkommunerne og de små bymæssige bebyggelser,

[Jens Chr. Christensen.]

gennemsnitsindkomsten ligger lavest. Jeg tror, mange landkommuner gerne vil ind under den nye beskatningsform, men det, der er anstødsstenen, er netop de store personfradrag, som loven foreskriver, og derfor mener vi, det må være rigtigt for at få så mange kommuner som muligt med under den nye beskatningsform, at kommunerne — selvfølgelig under hensyntagen til deres indkomst — får lov til i nogen grad at bestemme, hvor store fradragene skal være. Det er i landkommunerne, vi har de små gennemsnitsindkomster, og derfor vil det være forkert, når disse kommuner gerne vil ind under den nye beskatningsform, at så de store personlige fradrag skal være en hindring for det.

Venstres og det konservative folkepartis ændringsforslag angår endvidere hustrufradraget. Med hensyn til hustrufradraget er problemerne akkurat de samme for disse kommuner med de laveste gennemsnitsindkomster, og det er som nævnt navnlig kommunerne ude i landdistrikterne. Det er efter vor mening forkert, at man i disse landkommuner skal give hustrufradrag, altså fradrag for hustruens indtægt, når hun arbejder hos fremmede. I landdistrikterne er det jo kun en lille procentdel, der arbejder for fremmede, medens den store procentdel hjælper manden i hans erhverv, hvad enten det så er i landbruget eller på andre områder. Vi finder det forkert med denne forskel mellem denne lille procentdel, som er udearbejdende, og som kan nå op på indtil 2 000 kr. i hustrufradrag, og så den øvrige store part af husmødrene, og derfor siger vi i vore ændringsforslag, at i de kommuner, hvor man har det laveste fradrag, må man selv bestemme, om man vil give hustrufradrag, og man må også selv bestemme hustrufradragets størrelse. Hvor indtægterne flyder mere rigeligt, er der jo bedre råd til både at give hustrufradrag og de store personlige fradrag, medens det derimod, hvor gennemsnitsindkomsterne er forholdsvis lave, er nødvendigt, at fradragene er så små som muligt.

Derfor skal jeg på mit partis vegne anbefale tingets medlemmer af stemme for ændringsforslag nr. 2 og 4, at undlade at stemme for ændringsforslag nr. 3 og at stemme for ændringsforslag nr. 1 og 5-9.

Fanger: Det foreliggende lovforslag må ses som en erkendelse af, at loven fra sidste år ikke er tilfredsstillende. Det blev forudsagt af oppositionen allerede dengang. Nu er regeringspartierne kommet med et forslag til en ændring af loven, en forbedring. Vi mener imidlertid, at man i stedet for at tage hensyn til byernes størrelse burde tage hensyn til gennemsnitsindkomsten, og det går vore ændringsforslag ud på. Vi erkender, at intet af forslagene repræsenterer det ideale, men vi mener, at vore forslag er det bedste, og vi anbefaler, at man stemmer derfor.

Baunsgaard: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Axel Sørensen, er forhindret i at være til stede, skal jeg i hans sted anbefale at stemme for de af indenrigsministeren og udvalgsflertallet stillede ændringsforslag.

Jeg vil gerne gøre den bemærkning til den foreslåede forhøjelse af indbyggertallet fra 3 000 til 4 000, at hermed skulle være tilgodeset de vanskeligheder, som enkelte mindre købstæder kunne komme i ved, at gennemsnitsindkomsten kunne være for lav. Men det kan aldrig være rationelt, at man, sådan som foreslået af venstres og de konservatives mindretal, skulle kunne komme i den situation at operere med forskellige personfradrag inden for det samme bysamfund. Jeg kan derfor ikke anbefale forslaget om, at gennemsnitsindtægten sættes som grundlag for det beregnede personfradrag, men må anbefale at stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Niels Andersen: Den kommunale skattelov, vi gennemførte sidste år, betyder, at man for byernes vedkommende kan gå over til proportionalbeskatning. Det er et ønske, at man også skal kunne gøre dette i landkommunerne. Men desværre er gennemsnitsindkomsterne ude i landkommunerne meget ofte så lave, at man ikke har kunnet benytte det personfradrag, der var fastsat i henhold til det sidste års kommunale skattelov. Det er med henblik på, at man skal kunne benytte loven på samme måde ude i landkommunerne som i byerne, at indenrigsministeren nu foreslår disse fradrag i skatten nedsat. På den måde skulle det blive muligt at komme bort fra det

[Niels Andersen.]

uheldige kommunale skattesystem, som mange steder praktiseres i landkommunerne, og over til proportionalbeskatningen, sådan som man har det i byerne.

Jeg vil på retsforbundets vegne anbefale, at man stemmer for de ændringsforslag, der er foreslået af indenrigsministeren og tiltrådt af flertallet eller udvalget, men jeg kan ikke anbefale, at man støtter de ændringsforslag, der foreligger fra venstres og de konservatives side, hvorved grundlaget ville blive uensartet. Det kan ikke være rigtigt, at skatten skal veksle fra kommune til kommune, sådan som tilfældet ville blive, hvis man gennemførte de ændringsforslag, der er foreslået af venstre og de konservative, og jeg skal derfor anbefale at stemme imod dem.

Alfred Jensen: Den kommunistiske gruppe er betænkelig ved de ændringer, ministeren har foreslået i §§ 3 og 4 i forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen. Vi husker jo, at man i forbindelse med nogle ekstra kommunale ejendomsskatter ville søge at give lejerne, og vel også andre, en smule erstatning herfor gennem en lettelse i den kommunale skat. Det har været diskuteret, om man er nået frem til en lempelse, der står i forhold til de forøgede udgifter, som grundskatten og forhøjelsen af huslejen betød. Derfor er vi naturligvis noget betænkelige ved, at man fraviger de goder, der fandtes i den lov, som indenrigsministeren sidste år fik gennemført. Jeg var ikke selv til stede her ved første behandling, men det ærede medlem fru Ragnhild Andersen rejste det spørgsmål, om man ikke kunne råde bod på de ulemper, der var i denne ordning, ved at man gav lettelser i statsindkomstskatten. Der er naturligvis ingen, der mener, at det er rimeligt, at personer, som har en skattepligtig indkomst på 6 000 kr., som følge af de omlægninger, der er sket, skal have en forøgelse af skattebyrden, for det er jo det, der bliver tilfældet, hvis man

ikke foretaget ændringer af den ene eller den anden art. Vi foretrækker altså, at man giver lettelse for personer med disse småindkomster i de kommuner, der er tale om. Vi foretrækker en lettelse i statsindkomstskatten, så kommunerne får de beløb, de skal have, mens de pågældende skatteydere med de små indkomster, jeg kan godt sige fra 6 000 op til 15 000 kr., ikke kommer af med mere i skat end før; naturligvis ser vi helst, at der gennemføres en lettelse i beskatningen af disse indkomstgrupper. Det forekommer os altså ikke, at det er en heldig løsning, man foreslår, og vi er betænkelige ved den.

Ud fra disse betragtninger kan vi naturligvis ikke stemme for de to ændringsforslag, som mindretallet har stillet under nr. 2 og nr. 4, men må stemme imod dem. Vi har ikke noget at indvende imod de øvrige ændringsforslag, nr. 1 og 3 og 5-9.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg må måske begynde med at sige nogle ord om de ændringsforslag, som er stillet af venstre og de konservative, og som jeg ikke har kunnet acceptere.

For det første vil disse ændringer medføre, at nogle kommuner skal anvende det lave personfradrag uden hensyn til, om det efter forholdene i kommunen måtte være muligt at anvende det højere fradrag. Således udelukkes langt den største del af landets sognekommuner fra at anvende det højere fradrag. Med hensyn til de større bymæssige kommuner kan man spørge, om forslagsstillerne virkelig mener, det er rigtigt, at kommuner som Hadsund og Bjerringbro med beskatningsprocenter i indeværende år på 12 og 15,5 skal være udelukket fra at anvende de højere fradrag, fordi deres gennemsnitsindtægt ligger under 7 000 kr.

For det andet kan oppositionens ændringer føre til, at kommuner inden for samme bysamfund vil komme til at anvende forskellige fradrag, enten fordi de skal gøre det, eller fordi kommunalbestyrelsen i

[Indenrigsministeren.]

kommuner med gennemsnitsindtægter mellem 7 000 og 8 000 kr. træffer beslutning om forskellige fradrag.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen mente, at folketallet ikke var noget godt mål for velstanden i en kommune, og det må naturligvis indrømmes, men undersøgelserne har vist, at med de grænser, som vi har foreslået, og efter de ændringsforslag, som her er stillet, hvorefter kommuner med op til 4 000 indbyggere frit kan bestemme, om de vil benytte det høje eller det lave fradrag, hjælpes netop de kommuner, som har vanskeligt ved at gennemføre det høje fradrag. Selv om man kan sige, at folketallet ikke er et godt mål for velstanden i en kommune, viser det sig altså, at grænsen er trukket temmelig rigtigt og stemmer med de faktiske forhold.

Så er der en anden væsentlig ulempe ved at anvende gennemsnitsindkomsten som målestok for, hvilke fradrag der må anvendes, og det er, at det er gennemsnitsindkomsten i det foregående år, der skal anvendes, og følgelig vil det ikke være muligt at følge udviklingen op i takt med ændringerne i indkomstniveauet. Selv om der et år sker en væsentlig stigning af indkomsten i en kommune, hvor gennemsnitsindkomsten hidtil har været under 7 000 kr., vil man altså først kunne forhøje fradraget det følgende år.

Oppositionens ændringsforslag går ikke blot ud på, at nogle kommuner kan blive stående ved det lave fradrag, som gjaldt i overgangsåret, og som man nu foreslår gjort permanent for de kommuner, som vedtager det, og som efter lovforslaget og ændringsforslagene får adgang til det. Men man foreslår også et lavere fradrag for ikke-forsørgere. Man foreslår det laveste fradrag nedsat fra 2 000 til 1 500 kr. Det kan jeg ikke rigtig forstå, for selv om der måske er nogle enligstillede med gode indtægter, som kan klare skattebetalingen med et fradrag på 1 500 kr., er der mange enlige med små indtægter, der fortjener et fradrag på 2 000 kr. Oppositionens ændringsforslag kan endda få den ejendommelige virkning, at der for ikke-forsørgere med lave indkomster opstår en skatteforhøjelse i forhold til året 1959-60, medens der for større indkomster bliver tale om en skatte-

lettelse. Efter min mening er det det modsatte af en sund og fornuftig tankegang.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen var betænkelig ved de nedsatte fradrag. Det er jeg egentlig også, men jeg har foreslået dem ud fra den betragtning, som er gjort gældende, at der er visse kommuner, som vanskeligt kan bruge de større fradrag. Jeg kan imidlertid godt sige, at jeg regner med, at disse lavere fradrag kun er en overgangsbestemmelse. I fjor foreslog vi, at bestemmelsen skulle gælde et år; i stedet for bliver det nu sådan, at den kan vedtages for et år ad gangen. Jeg mener, at kommunerne vil søge at komme op på det større fradrag, så snart de kan magte det.

Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt sige, om der kan ventes ændringer i statskatten, men det er vel ikke nogen hemmelighed, at man i fjor foreslog et noget større fradrag ved statsskattens udregning, og jeg regner med, at man også i år vil søge at forhøje det skattefri beløb for statsskattens vedkommende.

Alfred Jensen: Jeg er nok klar over, at der har været betænkelighed ved at søge den udvej, der her er foreslået. Det er derfor, den kommunistiske gruppe har rejst spørgsmålet, om man ikke foruden at give de lettelser, man spekulerer på med hensyn til statsskatten, kunne have rådet bod på de skavanker, der findes i loven om personlig skat til kommunen, ved at give nedslag i statsskatten for de indtægtsgrupper, der rammes hårdest på grund af skavankerne i kommuneskatteloven. Det er det spørgsmål, vi har rejst, og som vi ønskede man skulle se på i udvalget. Jeg forstår, at det har man ikke gjort; man afviser tanken. Det forekommer os, at det er helt forkert, at man ikke drager omsorg for, at ændringen sker nu, så kommunerne får de penge, de skal have, og drager omsorg for, at staten giver erstatning derved, at den giver afkald på så meget, at ingen af de indtægtsgrupper, jeg nævnedes før, kommer til at betale mere i skat som følge af de ændrede regler for kommunalskattens beregning.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1 og ændringsforslag nr. 1 til § 2, hvorefter paragraffen skal udgå, vedtages uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 85 stemmer mod 54; 5 medlemmer tillkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3 og § 3, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 til § 4, hvorefter paragraffen skal udgå, betragtedes som *bortfaldet* efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

§ 4, ændringsforslag nr. 5 til §§ 5-9, hvorefter paragrafferne skal udgå, ændringsforslag nr. 6, § 10, således ændret, ændringsforslag nr. 7 til § 11, hvorefter paragraffen skal udgå, ændringsforslagene nr. 8 og 9 og § 12, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om indkomst-, formue- og ejendomsskat til staten [af Poul Møller og Foged m. fl.]

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 2935, fremsættelsen i tidenden sp. 2783).

Sagen sattes til forhandling.

Finansministeren (Kampmann): Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om indkomst-, formue- og ejendomsskat til staten må vel antages at indeholde de centrale tanker i den økonomiske politik, som vore to store oppositionspartier endelig mener at have fundet. Det er vel rimeligt at begynde med at lykønske de to partier med, at de på et enkelt større politisk område har kunnet nå til enighed. Samtidig vil jeg gerne bede de ærede forslagsstillere om ikke

at tage mig det ilde op, at der falder en del kritiske bemærkninger i det følgende. Det skyldes bl. a., at man efter mit skøn i glæde over sine forslag øjensynlig ikke har nænnet at røbe mindre heldige sider ved disse, men været mere interesseret i at fremhæve, hvor mange der får del i de goder, som man så gavmildt strør omkring sig med.

Endog i fremsættelsestalen er denne lyse optimisme, som iøvrigt klæder det ærede medlem hr. Poul Møller så smukt, fastholdt. Det ærede medlem anfører således, at efter forslaget fritages 90 pct. eller 1,8 millioner skatteborgere i fremtiden for progressiv statsindkomstskat. Dette kan formelt og vel særlig propagandistisk lyde meget godt, men dog forunderligt, al den stund der i øjeblikket vel ikke er mere end 1,5 million borgere her i landet, der betaler indkomstskat til staten. Hvorfor er man i øvrigt standset ved 90 pct. af indkomstansættelserne? Alle andre bliver også fri, selv børnene, og det er de i øvrigt i forvejen. Mon det ikke havde været mere oplysende at fortælle, hvor mange der i dag betaler proportionalsskat og hvor meget dette antal øges efter forslaget, samt at oplyse, at man også foreslår proportionalsskat for personer med en skattepligtig indkomst på over 80 000 kr. Man angriber, om jeg så må sige, problemet både fra neden og fra oven og fastholder progressionen for indtægter mellem 15 000 kr. og 80 000 kr. Det er ganske bemærkelsesværdigt for et forslag, der hævder at indføre proportionalsskat for mellemindtægterne. Mon ikke dette begreb — hvad mellemindtægterne egentlig er — trænger til en nærmere definition?

I øvrigt er såvel forslaget som fremsættelsestalen præget af, at de snart berømte eller måske berygtede 800 mill. kr. i skattelettelser eller 400 mill. kr. i besparelser, så vidt jeg kan se, ikke er nævnt noget sted, hverken i bemærkningerne eller i fremsættelsestalen. Skattelettelsen er opgjort til godt 660 mill. kr. og lidt mindre på længere sigt, og i denne opgørelse er meget rigtigt medtaget forhøjelsen af beskatningen som følge af omlægningen af de nuværende børnetilskud. Summen af besparelser og udgiftsreduktioner vil andrage — de to sidste ord er citat fra bemærkningerne — 300-400 mill. kr., og i beløbet er